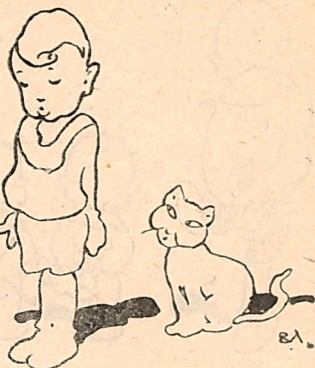

ИЗПЖДЕНЪ.

Писмо отъ Патиланча
до Смѣхурка.

Драги ми Смѣхурко,

Знаеш ли шо стана? Скара ми се вчера баба Цоцолана. Ехъ, като закрѣка! Ехъ като завика! — Крушата на двора, вѣрвай, затрепера като трепетлика. Събраха се хора, ала тя не спира:

— Ти, ти, Патилане! Ако ти не бѣше, туй голѣмо чудо не щѣше да стане! Котаракътъ легналъ въ новата ми шапка! Ти си го разгалилъ! Мишкитѣ забравилъ. Въ дрѣнченото сладко щѣлъ плѣхъ се удавилъ! Твойтѣ патиланци, дето ти ги учишъ, бѣлата ми рокля съ мастило облѣли! Крушитѣ въвъ коша до една изѣли. Тая сутринъ тука ти ми ги довлече! Ти, ти, ти! Махай се! Иди си! Не те искамъ вече! . . .

Ехъ, драги Смѣхурко, сви ми се сърцето. Азъ често си патя за другитѣ, братко. Честичко ме тупатъ. Но следъ боя всичко пакъ си трѣгва гладко. Сега не пригльтнахъ тежкитѣ обиди.

— Ще си ида, — рекохъ. — Нека и тя види, че и патиланецъ гордо сърце носи!

Трѣгнахъ си печаленъ. Но не шешъ ли тука друго чудо стана. И очи изблеши баба Цоцолана. Следъ мене потегли Татунчо котака. А следъ него Пѣтлю съ ярка кжсокрака. Мойтѣ патиланци трѣгватъ редомъ съ мене. Вѣрвятъ и ми думатъ: „Бате Патилане, ние сме съсъ тебе, каквото да стане! Сухъ хлѣбъ да ядеме, пакъ ще ни е сладко!“ Гледамъ и не вѣрвамъ! Следъ мене потеглилъ бабинъ Дѣлгобродко. После моятъ Свинчо, после Патарана, че дори и Шишко, бабина любимецъ, и той ме подириль.